

Adria menti kártyajáték

/ www.ludens.hu

Trogirban sétáltunk éppen, már túl voltunk az ősi Trau csodálatán, kissé tévován nézegettük merre is tovább. Bámultuk a hajókat a szűk csatornában, és a (mai szemmel túlon túl keskeny) Čiovo-szigetre vezető felnyitható hidat. Az autók mind két irányból tömött sorokban, folyamatosan haladtak át rajta. A helyi srácok pedig gyors mopedjeiken nagy ügyességgel, s saját testi, illetve az autók épségére fittyet hányva

száguldoztak a járműsorok között. Végül is, mi mást tehettek volna?

Mi is feltolakodtunk a hidra - gyalog könnyebben ment - és irány Čiovo. A szigetnek ez az oldala nem volt túl érdekes, az egész bejárásáról pedig akkor is idegenkedtem volna, ha reggel kezdjük és húsz évvel korábban (29 négyzetkilométer, 15 kilométer hossz mentén). Mégis, hogy valami hasznot könyvelhessünk el, bementünk a házak közé meglesni a helyi "életet". De valahogy nem akart sikerülni, ideológiát találni, miért is rójuk már legalább a harmadik kilométert, értékelhető látnivaló nélkül, ráadásul az egy szem híddal ellentétes irányba. Eszembe jutott, hogy híres felfedezők is csak a végsőig kitartva érték el a célt, de velünk ellentétben nekik volt olyan. Még szerencse, hogy a mediterrán nyárban nem lehet megfagyni - gondoltam - és kocsma is van itt minden jobb sarkon. Aprópó kocsma meg kellene inni egy Karlovačkót. Hirtelen határozottsággal, a végre kézzelfogható cél hatására, befordultunk az első kocsmagyanús sikátorba, és mit tesz a határozott, előre megfontolt céltudatosság – kocsmát ugyan nem, de féltucatnyi vidáman hangoskodva kártyázó horvát öregurat találtunk.

Beszédbe elegyedtem velük anyanyelvi szintű kézjelekkel, mimikával, gesztusokkal..., és ahogy ez lenni szokott a közös érdeklődés és a szaknyelv (már mint a kártyás nyelv) meghozta a megértést.

Egyfajta **Briscolát** játszottak, ők **Briškulának** mondták. Korukat meghazudtoló elevenséggel és vidámsággal zsugáztak, öröm volt őket nézni, láthatóan jól érezték magukat fiatalnak már nem mondható "bőrükben" - igen, én is szeretnék ilyen öregkort...

Amikor hazaértem (Magyarországra), nekiláttam ellenőrizni sejtésemet. Úgy emlékeztem ugyan is, hogy olvastam századfordulós (mármint az előző) írásokban, hogy tengermelléken, illetve Fiumében is játszották (annak idején) ezt a játékot. Íme az idézet:

"A kártyák közül a svájci vagy magyar kártya ismeretlen, ehelyett az **olasz kártya** járja, melynek figurái: a **kard, pénz, bot és a serleg**. Leglármásabb kártyajátékok a tresette s a briscola, de a lármát nem annyira a játékosok csapják, mint a körjük telepedett gibicek, a kiket ilyen viseletért mindenütt elpáhólnának, míg itt a dobhártyát repesztő ordítással osztogatott tanácsokat ugyanolyan tónusban megköszönik."